

Straßburg, 14. Oktober 1547

An Johannes Oporinus

UB Basel, Fr. Gr. I 11, fol. 145r-v.
 Steinmann Nr. 646.
 Abb.: Kat. Griechischer Geist S. 300f.

Ornatissimo viro, egregia doctrina et virtute praedito, D. Ioanni Oporino, amico suo carissimo. BASEL.

S. P. D. Pausaniam, cum literis tuis humanissimis, pridie nonas Octobris, laetus accepi. Ac statim aliquot versus cum interpretatione Calderini contuli, quam vt luculentam esse fateor, ita nonnunquam ab autoris aberrare sententia nonnihil (idque forsitan exemplaris vitio factum est) existimo. Quae mea voluntas sit, corām ex me nuper audiui. Cum enim iam nulla honesta conditio mihi offeratur, non defugiam eos labores, qui et reipublicae literariae et officinae tuae commodare possint, si tu me eum esse existimas, qui in hoc genere non omnino sit aspernandus. Isocratem (nisi me calamitas aliqua impudenter) intra mensem a me auferre licebit. Atque vtinam fortuna mea pateretur, vt et tibi, quem amauit et magnifaeci, antequam vñquam vdissem, et studiosis adolescentibus, quibus optime cupio, gratis inseruire liceret. Intelligeres vtique mihi persuasum esse illud, ὅτι δεῖ ἐλευθέριον εἶναι τῇ γνώμῃ τὸν φίλοσοφοῦντα. Nunc inuitus equidem illud Aristotelis tibi respondeo ἀδύνατον τὰ καλὰ πράττειν ἀχορήγητον ὄντα. Labores profectò graues et multas molestias caepi, tantamque diligentiam adhibui, quanta ab eo requiri debet, qui existimationi suae consultum esse cupit, vt ne quid dicam amplius. Sed de ingenio meo queror, eruditionem ampliorem esse vellem. Quid praestiterim, tu iudicabis, cum opus ad te transmissum fuerit, idemque statues, quid sine incommodo rationum tuarum numerare possis. Ego is sum, qui nihil iniqui petam, sed quicquid tu dederis, aequi bonique faciendum esse putem. Neque haec a me καπηλικῶς scribuntur, sed verè et ex animo. Dubitare igitur non debes, quin eo contentus esse velim, quod αἱ περιστάσεις aequum esse docent, ac si alterutri facienda iactura sit, laboribus meis quam tuis impensis fortunam iniquam esse malim. Quare vbi decreueris, quanti meum Isocratem (quoniam fortuna mercatores nos esse cogit) aestimes, emptumque velis, quem donari tibi conueniebat, significa. Quicquid deinde librorum ex officina tua prodijt, quos mihi opportunos esse intellexero, si ad me mitti poterunt, κατὰ τὸ ἀνάλογον pro nummis accipiam. Sin totum opus improbabis, quod fieri poterit, (nam ego quoque multa ornatiōra et luculentiora esse velim) ad me iterum perferri cura. τὸ φῶς γὰρ τοῖς ἐμπωλήμασι πρέπει, nec tibi fraudi esse debet, si spes tua te frustrata fuerit, et inter bonos bene agier veteres iureconsulti oportēre dicunt. De Pausaniae aut Demosthenis interpretatione tum demum agemus, cum Isocratem in aedibus tuis per ocium contemplatus ab omni parte fueris. Ego in hac imbecillitate ingenij et corporis, inuitus facio, vt alterum opus inchoem, altero nondum vel absoluto vel comprobato. Sed vbi sententiam tuam intellexero, cognosces industriam meam et benevolentiam erga te singularem. Atque adeò ipse te Basileae conuenirem et corām vberius tecum agerem, nisi hospitis et veteris amici mei D. Sebaldi voluntas erga me propensissima, diutius hic retineret, et ego ab auscultationibus doctiss[imorum] virorum non facile auellerer. Quibus audiendis me plus proficere animaduerto, quam lectione aut meditatione priuata, et interim oculis etiam consulitur. Aurigam tuum ego sic excusatum habebo, si ipse vicissim somnolentiae meae ignoueris. Cum enim a te discedens, ad medium vsque noctem, ad conquirendas et digerendas ordine chartas, quas tibi mane ostenderem, vigilassem, factum est, vt serius in tuum hospitium venirem quam decreueram. Vale, meque

in numero tuorum habeto. D. Sebastianum Castalionem, virum, quod ipse scio, doctissimum, et, vt ex te cognoui, humanissimum et integerrimum, officiose meo nomine salutes velim, donec in eius familiaritatem aliquando mihi venire liceat. Iterum vale, Oporine humaniss[ime]. Pridie idus Octobris Anno 47. Argentinae.

Hiero[nymus] Wolfius.